

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu **Ing. F. F., K.**, *zastúpeného JUDr. Petrom Janikom, advokátom so sídlom na Hviezdoslavovej ul. č. 16, Partizánske*, proti žalovanému **Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Trenčíne**, Krajský dopravný inšpektorát, Jilemnického 1, Trenčín, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-TN-KDI-P-24/2011 zo dňa 28.2.2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S 35/2011 – 36 zo dňa 8. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/35/2011 – 36 zo dňa 8. júna 2011 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-TN-KDI-P-24/2011 zo dňa 28. februára 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 99 € na účet jeho právneho zástupcu do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 8. júna 2011, sp. zn. 11S 35/2011 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca Ing. F. F. domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-TN-KDI-P-24/2011 z 28. februára 2011, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bánovciach nad Bebravou, Odboru poriadkovej a dopravnej polície, Okresného dopravného inšpektorátu č. ORP-191/DI-PBN-2010 z 11. januára 2011. Týmto rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobca uznaný za vinného z dvojnásobného priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „ZP“), ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že 2. septembra 2010 o 10.30 hod. v Bánovciach nad Bebravou na Sládkovičovej ulici s osobným motorovým vozidlom Škoda Octavia ev. č. BN 838 AM stál na mieste, kde je státie zakázané dopravnou značkou B33 – zákaz státia a s vozidlom stál na chodníku, pričom neostala voľná šírka chodníka najmenej 1,5 m. Za to mu bola uložená sankcia – pokuta 30 € (tridsať Eur) a povinnosť uhradiť trovy konania 16 € (šestnásť Eur).

Krajský súd v Trenčíne rozsudok odôvodnil tým, že z obsahu predloženého spisu ako aj citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že žalobca sa konania, pre ktoré bol postihnutý dopustil a nevedel dostatočným spôsobom preukázať, že na mieste nestál dlhšiu než prípustnú dobu na vyloženie a naloženie tovaru, ba ani si nepamätal, aký druh a množstvo tovaru vykladal a nakladal a z toho dôvodu nemožno predpokladať, že by si to pamätali svedkovia, ktorých navrhol vypočuť samotný žalobca. Krajský súd ďalej uviedol, že lehota uvedená v § 67 ods. 3 ZP na začatie konania o priestupku neodkladne – najneskôr v lehote 30 dní, bola dodržaná vydaním rozkazu o uložení sankcie za priestupok zo 17. septembra 2010, a odvolacia námietka žalobcu o nedodržaní tejto lehoty nie je dôvodná.

Ohľadne výšky uloženej sankcie krajský súd neuviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadne úvahy.

Proti predmetnému rozsudku, ktorý bol žalobcovi prostredníctvom jeho advokáta doručený 22. augusta 2011, podal 30. augusta 2011 - v zákonnej pätnásťdňovej lehote - odvolanie žalobca. Uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nezákonný a neodôvodnený s tým, že vec nebola náležite právne posúdená a neboli vykonané všetky, najmä ním navrhované dôkazy, ktoré by odôvodnili správne rozhodnutie o otázke „nevyhnutného času“,

ktorý bol potrebný na vyloženie a naloženie tovaru do predajne a z predajne, aby bolo možné rozhodnúť, či bolo všetko vykonané v čase, ktorý zodpovedá situácii vyjadrenej slovom „státie“.

K odvolaniu pripojil i rozhodnutie o takmer totožnom skutku iného svojho osobného motorového vozidla (Škoda Octavia ev. č. BN 619 BA), ktoré malo stáť v tom istom čase (2. septembra 2010 o 10.32 hod.) na tom istom mieste (v Bánovciach nad Bebravou na Sládkovičovej ulici) v zákaze státia na chodníku, avšak správny orgán v tomto konaní rozhodol tak, že konanie zastavil pre nedostatok dôkazov o dĺžke státia, hoci v prerokúvanom konaní ho postihol pokutou pri rovnakom skutkovom základe.

Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť Krajskému súdu v Trenčíne na nové konanie a rozhodnutie.

K odvolaniu sa 4. októbra 2011 vyjadril žalovaný Krajské riaditeľstvo Policajného zboru, Krajský dopravný inšpektorát v Trenčíne tak, že žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť z dôvodu, že dôvody uvádzané žalobcom v odvolaní sú totožné s dôvodmi prednášanými ním v priebehu celého konania. Uviedol, že bolo dostatočne preukázané, že žalobca sa priestupku dopustil, jeho konanie mu bolo dokazovaním preukázané a bolo správne právne posúdené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd v prvostupňovom konaní prejednal napadnuté rozhodnutie na nariadenom pojednávaní dňa 8. júna 2011, na ktorom sa zúčastnil právny zástupca žalobcu a mal možnosť sa vyjadriť k prejednáwanej veci. Odvolací súd nepovažoval preto za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 7. decembra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného č. KRPZ- TN-KDI-P-24/2011 z 28. februára 2011, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bánovciach nad Bebravou, Odboru poriadkovej a dopravnej polície, Okresného dopravného inšpektorátu č. ORP-191/DI-PBN-2010 z 11. januára 2011, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch na tom skutkovom základe, že 2. septembra 2010 o 10.30 hod. v Bánovciach nad Bebravou na Sládkovičovej ulici s osobným motorovým vozidlom Škoda Octavia ev. č. BN 838 AM stál na mieste, kde je státie zakázané dopravnou značkou B33 – zákaz státia a s vozidlom stál na chodníku, pričom neostala voľná šírka chodníka najmenej 1,5 m. Za to mu bola uložená sankcia – pokuta 30 € (tridsať Eur) a povinnosť uhradiť trovy konania 16 € (šestnásť Eur).

Podľa § 2 ods. 1 ZP, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihniteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k) ZP, priestupku sa dopustí ten, kto iným konaním, než ako je uvedené v písmenách a/ až h/, poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke (ďalej len „ZCP“), účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b/ ZCP, účastník cestnej premávky je povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia .

Podľa § 52 ods. 2 ZCP, iní účastníci cestnej premávky než chodci nesmú chodník používať; to neplatí, ak dopravnou značkou alebo dopravným zariadením je určené inak alebo ak ide o zastavenie alebo státie vozidla, pri ktorom ostane voľná šírka chodníka najmenej 1,5 m.

Podľa § 5 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 9/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zvislé dopravné značky sa podľa významu členia do skupín. Podľa písmena c/ zákazové značky tvoria skupinu B. Podľa odseku 4 citovaného ustanovenia zákazové značky skupiny B ustanovujú účastníkovi cestnej premávky zákazy alebo obmedzenia.

Podľa Prílohy 1, II. diel, čl. 3, odsek 37. Vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 9/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, **značka Zákaz státia (č. B 33) sa používa najmä v prípadoch, keď je nutné v záujme bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a s prihliadnutím na miestne podmienky zakázať státie vozidiel a umožniť iba ich zastavenie napríklad najmä na účel zásobovania.**

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si zaobstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb., ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu Najvyšší súd SR ako súd odvolací zistil, že ani orgány objasňujúce priestupok, ani Krajský súd v Trenčíne sa uvedenými ustanoveniami neriadili, keď skutkový stav veci nebol dostatočne zistený, a preto bol i nesprávne právne posúdený a napokon v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania a z obsahu pripojeného administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca 2. septembra 2010 o 10.30 hod. v Bánovciach nad Bebravou na Sládkovičovej ulici zanechal opustené zaparkované osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia evidenčného čísla BN 838 AM tak, že vozidlo stálo na mieste označenom dopravnou značkou B33 – zákaz stáť a navyše na chodníku pre chodcov tak, že na ňom neostávalo 1,5 metra šírky voľnej časti chodníka pre chodcov. Žalobca počas celého priestupkového konania opakovane tvrdil, že iba vyložil tovar odniesol ho do neďalekej predajne a priniesol a naložil do vozidla iný tovar. O aký tovar išlo, ani dĺžku vyloženia a naloženia, ani zotrvania v predajni si nepamätal, ale trval na tom, že žiadny dopravný predpis neporušil.

Okresný dopravný inšpektorát v Bánovciach nad Bebravou považoval konanie žalobcu za dvojnásobný dopravný priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. a rozkazom o uložení sankcie za priestupok sp. zn. ORP-191-1/DI-PBN-2010 zo 17. septembra 2010 ho uznal za vinného z uvedeného priestupku a uložil mu sankciu 30 €.

Proti tomuto rozhodnutiu doručenému žalobcovi 24. septembra 2010 podal žalobca v 15 dňovej zákonnej lehote odpor 7. októbra 2010. Tým sa rozkaz zrušil zo zákona a bolo vykonané priestupkové konanie, ktoré vyústilo do vydania rozhodnutia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bánovciach nad Bebravou, Odboru poriadkovej a dopravnej polície, Okresného dopravného inšpektorátu č. ORP-191/DI-PBN-2010 z 11. januára 2011, ktorým bol žalobca uznaný za vinného rovnako ako rozkazom o uložení sankcie za priestupok zo 17. septembra 2010 a bol mu uložený rovnaký trest. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, opätovne s tvrdením, že sa žiadneho priestupku nedopustil. Odvolanie bolo rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne,

Krajského dopravného inšpektorátu č. KRPZ-TN-KDI-P-24/2011 z 28. februára 2011 zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené.

V priestupkovom konaní bolo žalobcovi uložené uhradiť i trovy konania v sume 16 €.

Priestupkové konanie bolo od počiatku vedené v rozpore s jeho účelom a ustanovením § 58 ods. 1 ZP, podľa ktorého objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či

- a) sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,
- b) tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku,
- c) sa uloží sankcia za priestupok alebo sa od jej uloženia upustí, ak k náprave páchatel'a priestupku postačí samotné prejednanie priestupku,
- d) uloží ochranné opatrenie,
- e) uloží páchatel'ovi priestupku povinnosť uhradiť spôsobenú škodu.

Pritom priestupkom podľa § 2 ods. 1 ZP je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

S prihliadnutím k týmto ustanoveniam bolo úlohou orgánov Policajného zboru ako priestupkových orgánov podľa § 58 ods. 4 písm. c/ ZP najmä zistiť, či to bol osobne žalobca, ktorý mal jazdiť na označenom vozidle a či ho on i zaparkoval na mieste, kde ho príslušníci PZ A. B. a C. D. videli, odfotili a vyhotovili i správu o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Napriek ich tvrdeniu, že na mieste boli viac než desať minút, nikoho v blízkosti vozidla nevideli. Napriek tomu za priestupcu označili žalobcu, ktorý nepoprel, že na vozidle v daný deň jazdil a tiež s ním parkoval v uvedenom čase na uvedenom mieste. Rovnako však mal jazdiť a odparkovať ďalšie svoje osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia evidenčného čísla BN 619 BA v rovnakom čase a mieste, čo zaznamenali už uvedení príslušníci v zázname o výkone služby na strane 14 priestupkového spisu, avšak podľa rozhodnutia Okresného dopravného inšpektorátu v Bánovciach nad Bebravou sp. zn. ORP-205-DI-PBN-2010 z 22. júna 2011 bolo priestupkové konanie podľa § 76 ods. 1, písm. b/ ZP týkajúce sa tohto vozidla a ním spáchaného priestupku žalobcom zastavené pre nedostatok dôkazov.

Dve rovnaké osobné motorové vozidlá žalobcu, parkujúce takmer na identickom mieste, niekoľko metrov od seba, v tom istom čase, skontrolované a odfotené tou istou hliadkou na mieste, kde to zakazuje dopravná značka navyše brániac riadnemu priechodu chodcov po chodníku pre nedostatok voľnej šírky chodníka mali byť riadené tou istou osobou – žalobcom. Pritom za priestupok spáchaný jedným z vozidiel sa vedie dlhé priestupkové konanie s postihom žalobcu a za konanie s druhým vozidlom žalobca postihnutý nebol pre nedostatok dôkazov.

Z uvedeného, v súlade s už odcitovanou zásadou správneho konania uvedenou v § 3 ods. 5, veta druhá zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, že správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, nie je možné prijať rozdielny spôsob rozhodnutia o takmer identickom priestupku, ak navyše v prerokúvanom prípade nebol dostatočne zistený skutkový stav.

Policajné orgány objasňujúce priestupok mali bezpochyby zistiť na mieste priestupku, či o priestupok ide, ak áno, tento zadokumentovať spôsobom, ktorý by vylučoval akúkoľvek pochybnosť o totožnosti miesta, času a priestupcu (resp. jeho vozidla). V zázname o objasňovaní priestupku, ani pri priestupkovom konaní by nemali vznikáť (tak ako v prerokúvanom prípade) pochybnosti o správnosti skutkových zistení, napr. evidenčnom čísle vozidla a oprava chýb by mala byť uskutočnená tak, aby nevznikali pochybnosti o zákonnosti takej opravy (napr. v zápisnici o vypočutí príslušníkov PZ chýba súhlas vypočúvanej osoby s opravou zápisnice a podobne).

Ak sa na mieste nepodarilo skontaktovať s vodičom vozidla, malo byť inak zaistené zariadením proti pohybu alebo vozidlo malo byť odtiahnuté na určené miesto, ak skutočne po dlhšiu dobu bránilo plynulosti cestnej premávky, ako to tvrdili príslušníci PZ objasňujúci priestupok.

Fotodokumentácia k priestupku mala byť vyhotovená tak, aby ktokoľvek do nej nazrel, nemal pochybnosti o tom, čo zachytávajú (jedna fotografia v priestupkovom spise, ktorý mimochodom postráda chronológiu usporiadania a číselné označenie strán, zachytáva značku B33- zákaz stáť na stĺpe verejného osvetlenia a ďalšia fotografia zachytáva skupinu vozidiel stojacich na ulici, sčasti na chodníku, bez toho, aby bola zrejmá spojitosť fotografie prvej a druhej, keďže chýba akákoľvek legenda k nim). Týka sa to aj fotografií z merania voľnej časti chodníka.

Obsah spisu a jeho listy majú byť zoradené od prvotných úkonov, cez rozkaz o uložení sankcie, odpor, konanie na prvostupňovom správnom orgáne cez prvostupňové rozhodnutie, opravný prostriedok až po rozhodnutie Krajského dopravného inšpektorátu.

Taktiež v priestupkovom spise sa nachádzajú dokumenty, o ktorých nie je možné zistiť, kto a na aký účel ich tam založil a čo majú objasňovať, napr. na č. 1. 11 konceptu priestupkového spisu.

Napokon, v koncepte priestupkového spisu sa nachádzajú originály dokumentov a naopak v originále priestupkového spisu sa nachádzajú koncepty, pričom ani jeden z priestupkových spisov neobsahuje všetky listiny nevyhnutné pre konanie na orgáne vyššieho stupňa, či na súde – jednotlivé spisy samy o sebe nie sú úplné.

Z vykonaného neúplného dokazovania, v ktorom neboli vypočutí svedkovia navrhovaní žalobcom, konfrontovaného s rozhodnutím o zastavení priestupkového konania v takmer totožnom prípade, nie je možné hodnotiť doposiaľ vykonané konanie inak, ako zmätočné, nepripúšťajúce iný záver než ten, že ani dôkazy ani právne posúdenie prípadu neboli vykonané v súlade so zákonom o priestupkoch a správnym poriadkom, nebolo možné bez akýchkoľvek pochybností zistiť, či žalobca stál so svojim vozidlom úmerne alebo neúmerne dlhú dobu v úseku, kde je možné v dôsledku osadenia značky B33 – zákaz zastavenia, len krátkodobé státie pre vystúpenie alebo nastúpenie osôb, vyloženie, či naloženie tovaru, teda, či konanie je priestupkom, či sa ho dopustil priestupca a navyše ak za iné veľmi podobné, takmer totožné konanie nebol pre nedostatok dôkazov vôbec postihnutý, hoci objasňovanie i tohto druhého prípadu prináležalo rovnakej hliadke polície, v rovnakom čase a mieste.

Na záver zhodnotenia dokazovania i právneho posúdenia je nutné poznamenať, že odvolací súd zo spisu nezistil priznanie žalobcu k spáchaniu priestupku, tak ako sa to uvádzalo v konaní pred Okresným dopravným inšpektorátom v Bánovciach nad Bebravou.

Záver správnych orgánov i krajského súdu o tom, že ak si priestupca nepamätal, ako dlho a aký tovar vykladal z vozidla, je to možné pričítať v jeho neprospech, je nesprávny. V priestupkovom konaní, v súlade s už odcitovaným pojmom priestupku, nie je úlohou priestupcu vyvinieť sa, ale je úlohou orgánov objasňujúcich priestupok bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že skutok sa stal, je zavineným priestupkom, spáchala ho konkrétna osoba, ktorá nie je vyňatá z pôsobnosti orgánov objasňujúcich priestupok a priestupok – jeho spáchanie - mu preukázať. Ani priznanie priestupcu nemôže byť dostatočným podkladom pre uznanie viny za priestupok, ak nekorešponduje s inými vykonanými dôkazmi alebo sám o sebe nedáva istotu o spáchaní priestupku, resp. o osobe priestupcu.

Podľa už citovaného § 51 ZP, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

V tomto smere rozhodnutiam správnych orgánov nie je možné nič vyčítať až na jednu výnimku. Z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu je zrejmý postup pri použití správnej úvahy pri ukladaní pokuty v určitej výške, keď uviedol, na ktoré skutočnosti prihliadal (závažnosť priestupku, spôsob spáchania, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, osobu páchatel'a). Taktiež uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podľa výpisu z evidenčnej karty v období posledných 2 rokov nebol postihnutý za priestupok v súvislosti s premávkou na pozemných komunikáciách, je uložená sankcia - pokuta 30 € - primeraná. Z uvedeného je zrejmý spôsob použitia správnej úvahy pri ukladaní výšky sankcie.

Krajský dopravný inšpektorát v Trenčíne sa však vôbec uloženou sankciou nezaoberal. V tejto časti je preto jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, pretože ani neodkázal na rozhodnutie prvostupňového orgánu, s ktorým by sa v tejto otázke stotožnil.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil so závermi krajského súdu, ktorý mal za preukázané, že dopravný priestupok kladený za vinu žalobcovi sa stal tak, ako to vyplýva z výroku rozhodnutia prvostupňového i druhostupňového správneho orgánu, preto napadnutý rozsudok podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. zmenil tak, že rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne, Krajského dopravného inšpektorátu č. KRPZ-TN-KDI-P-24/2011 z 28. februára 2011 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom bude potrebné prihliadnuť na zásadu správneho konania, že v rovnakých alebo podobných prípadoch nemajú byť zásadné rozdiely v rozhodovaní, ak sa v prerokúvanom prípade ani dokazovaním nepodarilo bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že konanie žalobcu je priestupkom. Odvolací súd však zdôrazňuje, že sa tak nestalo z dôvodu jednoznačnej istoty o nevine žalobcu, ale z dôvodu pochybností,

ktoré majú oporu najmä v nie zákonne vykonanom dokazovaní policajných orgánov, ako orgánov objasňujúcich priestupok.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., keď žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci, priznal náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho súdneho konania. Jeho trovy pozostávajú zo súdnych poplatkov za podanú žalobu (33 €) aj odvolanie (66 €), ako aj z trov právneho zastúpenia, ktoré si však v zákonnej lehote nevyčíslil, preto mu ich náhrada nebola priznaná.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 7. decembra 2011

JUDr. Zuzana Ďurišová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková